

IK WORD WAKKER met mijn mond wijd open als een vetgemeste eend waar de lever uit wordt gehaald om foie gras te maken. Mijn lichaam is hier, mijn hoofd daar en buiten bonkt iets als een braakneiging. Het is nog donker, twee vogels stuiven op uit mijn boom, botsen op elkaar en vallen dood neer. Ik kijk of hij me heeft geschreven. Met één oog open slapend loerde ik af en toe even. Het vuur trekt, ik heb er twee vochtige, holle blokken hout op gelegd en bleef er met mijn hoofd boven hangen tot ze brandden. De kamer kwam vol rook te staan. De foto van pa en ma op de schoorsteenmantel. Ik droomde of droom van lupines, aren met wit, paars en roze bloeiende bloemen, later beginnen de peulen en zaden tevoorschijn te komen. Ik werd wakker. Getrippel op het trappetje, vier poten in vrije val landen op mijn schoot. Ik zit bij het dichtgetimmerde raam en doezel met mijn hand op de kat weer weg. Zoonlief komt van de trap af duikelen. Met bebloede knieën roept hij me. Mam. Mam. Ik ben wakker in de schommelstoel, vlak bij de trap, maar heb mijn ogen nog dicht. Het vuur niet langer daar. Ik moet iets gaan pakken om zijn knieën mee in te smeren en hem troosten, maar ik kan me niet bewegen. Het beeld van een jonge vrouw die als een stel witte koeien tegen het dichtgetimmerde raam aan duwt, met flinke kracht om zich een weg naar binnen te boren. Een vrouw-tjeswijn dat door de omheining heen breekt om zich op me te storten, die ander die me tegen het hekwerk heeft gekwakt. Waar is de alcohol, vraagt het joch, madame, waar is de alcohol, vragen de illegale arbeiders met hun hoofd om de deur van hun

keet, hij bloedt op de stenen, mevrouw. Ik heb het flesje, maak de wond schoon en neem mijn zoon in mijn armen. Maar hij is te groot geworden, te lang, hij heeft me ingehaald. Ik ga de trap op, zijn voeten bungelen en zwaaien heen en weer, en vlak voor ik boven ben laat ik hem vallen. Ik kan je niet meer dragen, jij enorme slungel – hij is twee keer zo groot als ik. Terwijl hij zich met zijn rug naar me toe aankleedt, kijk ik van bovenaf naar de heldere spetters op de witte stenen. We klimmen in de auto vol deuken, en weg scheur ik, de wijzer schiet omhoog, hij misselijk van de snelheid. De deur van de school is dicht, als een stelletje aso's staan we te schreeuwen en erop te bonzen. De conciërge, ons inmiddels gewend, kijkt ons vanachter de ruit vuil aan, ze doet open, en hij verdwijnt door de gangen. Ik denk altijd dat hij 'm via de andere deur weer smeert.

Onmogelijk om een hele dag in zijn armen te beschrijven, zwaar artillerievuur te midden van lachsalvo's en pâté van gemartelde herten. Schitterende tijden. Een picknick tussen de bomen, verkleed, hij in korte broek met bretels, ik in een jurk met een mislukte hortensiaprint. Een middag met de kruisboog en pijl en boog, met sigaren en halveliterflessen. Sigaren opsteken en weer uitdrukken wanneer we een gebeitelde bruine bek hebben. Een middag in konvooi naar de plaatselijke kermis, een gokje wagen op de muntenschuivers van de zigeuners, en dan nog eens, hele potten munten gooien we in de gleuf totdat de prijzen er als een waterval uit komen zetten en we staan te springen tussen de caravans. Uit de vitrine vol bontgekleurde prijzen kiezen we een lasergun. En daarna maken we tekeningen op de rivier, met de lasergun tussen onze benen schrijven we onze namen in hoofdletters en maken er een hart omheen, net zo een als hij met sperma op mijn gezicht tekent. Of op de vliegende duizendpoot waarin stelletjes elkaar aflebben wan-